

ת"פ 52860/03/15 - מדינת ישראל נגד ראמי סאמי פתיחה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 52860-03-15 מדינת ישראל נ' פתיחה
בפני כב' השופט אילן סלע

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
נגד
ראמי סאמי פתיחה
ע"י עו"ד תאבת מונעם

הנאשם

פסק דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

כתב האישום ותשובת הנאשם

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק, עבירה של תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(ב)(1) לחוק ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 27.11.12 סמוך לשעה 07:40 הגיע הנאשם למחסום חיזמה (להלן: "המחסום") לכיוון ירושלים כשהוא נוהג ברכב. עם הגיעו למחסום התבקש הנאשם לעצור בצד הכביש לצורך ביצוע בדיקה שגרתית.

3. השוטר ערן ניסים (להלן: "השוטר") ניגש אל הנאשם וביקש ממנו להציג תעודה מזהה והנאשם עשה כדבריו. השוטר ניגש לחדר הבידוק לבצע בדיקה במחשב המשטרתי והנאשם ניגש עמו. לאחר שהבדיקה העלתה כי הנאשם חב מעצר לתחנת מרחב דוד, הודיע לו השוטר כי הוא מעוכב וביקש ממנו להמתין מספר דקות לשם ווידוא מול תחנת המשטרה כי הנתונים נכונים. הנאשם התלונן בפני השוטר כי הוא צריך להמשיך לעבודה אך השוטר הודיע לו כי הוא מעוכב.

4. בשלב זה החל הנאשם להתקרב אל עבר השוטר שעמד בכניסה לחדר הבידוק וביקש ממנו לצאת. הנאשם תפס את קת הנשק של השוטר בשתי ידיו ואמר לו: "אם הוא לא יהרוג אותי אלוהים יהרוג אותי". השוטר ביקש מהנאשם מספר פעמים לעזוב את הנשק אך הנאשם המשיך ואחז בנשק.

5. המאבטח רואד ברכאת (להלן: "המאבטח") שנכח בקרבת חדר הבידוק וצפה במתרחש, נכנס לחדר הבידוק כדי לנטרל את הנאשם ודחף אותו, אך הנאשם המשיך בהתנגדותו ובאחיזת הנשק. השוטר הזהיר את הנאשם כי אם לא יעזוב את הנשק הוא ירסס עליו גז פלפל.

6. בשלב זה, נכנסו לחדר הבידוק שלושה מאבטחים נוספים אשר הצליחו לבודד את הנאשם מהנשק, תוך שהוא ממשיך להתנגד בכוח. המאבטח המשיך לאחוז בנאשם כשהוא נמצא על הרצפה, עד שהנאשם הבטיח שלא יעשה דבר. ואולם, ברגע שהמאבטח עזב את הנאשם והחל מתרחק, הנאשם קם על רגליו, משך את רצועת הנשק של המאבטח, קרע את הרצועה וחסף את נשקו.

7. השוטר יחד עם ארבעת המאבטחים הצליחו ליטול את הנשק מהנאשם ואז שרט הנאשם את פניו של המאבטח, בצווארו ומתחת לעין ימין. בשלב זה הודיע השוטר לנאשם כי הוא מתכוון לרסס עליו גז פלפל, דחף אותו ורסס אותו בגז פלפל. לאחר מספר דקות, הנאשם בעט בדלת הכניסה של חדר הבידוק, יצא מהחדר ונפל על הרצפה בניסיון לברוח.

8. הנאשם כפר במיוחס לו. הוא אישר כי השוטר הורה לו לעצור בצד הכביש וכי מסר לו תעודה מזהה על פי בקשתו. בהמשך הודיע לו השוטר שהוא מעוכב וביקש ממנו להמתין מספר דקות. הוא אמר לו שהוא ממנהר לעבודה וביקש לסיים את הבדיקה. או אז, התפתח וויכוח בינו לבין השוטר, והשוטר הוא זה שתקף אותו יחד עם מאבטחים שהיו במקום. הוא שלל כי הוא תקף אותם.

9. יצוין כי בסופו של יום עלה כי עובדות כתב האישום אינן מעלות עבירת איומים והמאשימה חזרה בה מהאישום בעבירת האיומים.

המסכת הראייתית

10. המאשימה הצטיידה עם עדויות השוטר והמאבטח וכן עם עדותה של השוטרת ליאל חדד שהייתה אחראית על מצלמות האבטחה במחסום ועם עדות השוטר פריד זנגרי שגבה את עדויותיהם של השוטר והמאבטח כמו גם את הודעת הנאשם. העיד גם השוטר ברלה מוצה שחקר אף הוא את הנאשם אך לא היה בעדותו כדי ללמד דבר משמעותי הנדרש לצורך ההכרעה.

11. השוטר סיפר בעדותו כי ביקש מהנאשם לעצור בצד הכביש וביקש ממנו להזדהות. לדבריו, הנאשם נראה קצת לחוץ ועל כן הוא ביקש ממנו להתלוות אליו לחדר הבידוק לשם בדיקה במסוף. הבדיקה העלתה כי הנאשם חב מעצר

הוא הבהיר לו כי הוא מעוכב. הוא השאיר אותו יחד עמו בחדר הבידוק עד לברור מול תחנת המשטרה אודות המעצר. מהתחנה נאמר לו לעכב את הנאשם עד להגעת נידת שתיקה אותו לתחנה. אז הוא הבהיר לנאשם את סיבת העיכוב והנאשם אמר לו שהוא ממהר לעבודה. בחלוף 2-3 דקות, הנאשם ניסה לברוח מחדר הבידוק אך הוא נעמד בפתח ומנע את יציאתו. במשך כל הזמן הנאשם קילל אותו. השוטר ציין כי בדרך כלל הוא נכנס לחדר הבידוק עם מאבטח נוסף לפחות אך במקרה זה מאחר והנאשם היה חב מעצר הוא לא רצה שהמידע ידלוף החוצה ולכן הוא נכנס עם הנאשם לבד, והמאבטחים עמדו מעבר לדלת.

12. בשלב מסוים הנאשם שב ודחף אותו לכיוון הדלת ומשך את רצועת הנשק שלו. אחד המאבטחים ששם לב למתרחש פתח את הדלת והם השתלטו עליו. בשלב זה תפסו את הנאשם 2-3 מאבטחים בכוח. הוא הוסיף כי בשלב זה ביקש להימנע משימוש בגז פלפל מאחר ומדובר בחדר סגור וקטן מאוד ומי שמרססים אותו בתוך חדר כזה יכול להתעלף ולהיחנק.

13. אלא שאז הנאשם, שעה שהוא היה אחוז על ידי 2-3 מאבטחים, תפס ברצועת הנשק של אחד המאבטחים וקרע אותה. הנשק נפל על הרצפה. מאבטח אחר הרים את הנשק. גם בשלב זה הנאשם המשיך לאיים עליהם ולומר שהוא יהרוג אותם. או אז, הם הוציאו את הנאשם אל מחוץ לחדר הבידוק וריססו אותו בגז פלפל לאחר שהזהירו אותו. בשלב זה הם העניקו לנאשם טיפול רפואי והוא נאזק, והנאשם הטיח בו מספר איומים וקללות. בהמשך ציין בהקשר זה כי הנאשם אמר לו "שאם הוא לא יהרוג אותי, אלוקים יהרוג אותי".

14. בחקירה הנגדית נשאל השוטר האם הייתה הפסקת חשמל במחסום ביום האירוע והוא השיב כי אינו זוכר. לדבריו, בעבר אירעו לא פעם הפסקות חשמל, אך במקום יש גנרטור, שפעמים עובד ופעמים - לא, בשל חוסר בסולר.

15. עוד יצוין כי בחקירתו הנגדית של השוטר נטען כלפיו שהוא היה כלפי הנאשם "עם יד קלה על ההדק". השוטר השיב כי אין אצלו דבר כזה. הוא אינו מבחין בין אנשים על בסיס דת, גזע או מין. הוא אדם ערכי והוא משאיר את העצבים בבית.

16. בהמשך ניהול המשפט, הודעתי לב"כ הצדדים כי לאחרונה השוטר נשפט לפני על אלימות שנקט כלפי אדם שנזדמן למחסום, וכי השוטר הודה ונקבע כי הוא ביצע את העבירה. או אז, ביקש הסנגור לזמן את השוטר לעדות פעם נוספת. בחקירתו זו נדרש השוטר לכך שמועד מסירת העדות בתיק זה היה מספר חודשים לאחר חקירתו במח"ש בגין העבירה שהוא ביצע. הוא אישר כי ביום בו ביצע את העבירה של תקיפת אדם במחסום הוא היה עצבני, והוא הסביר זאת בשל מצוד שהיה באותו יום סביב מחבל שהיה חשש שייכנס לתוך ירושלים. ברם, הוא הופנה לכך שבחקירתו במח"ש טען כי היה עצבני באותו יום בשל בעייה אישית ולא הזכיר כלל את עניין המחבל. כשנשאל מדוע העלים מקרה זה במהלך עדותו בתיק זה וטען בנחרצות כי הוא "משאיר את העצבים בבית" בודעו כי קיים מקרה אחד בו לא נהג כן וכן תקף אדם בשל היותו עצבני, השיב כי עשה זאת בהתייעצות עם עורכי דין וגרומים נוספים, אך בד בבד ציין כי לא הם אמרו לו להסתיר זאת מבית המשפט.

17. המאבטח ברכאת ציין בעדותו כי אינו זוכר דבר מהאירוע. גם לאחר שקרא את הודעתו שמסר במשטרה הוא נזכר רק כי היה אירוע אך לא ידע לספר דבר מזיכרונו כיום אלא רק מתוך מה שקרא בהודעתו. הדבר היחיד שידע לומר מזיכרונו כיום הוא כי לאחר האירוע הוא נסע עם השוטר למסור עדות במשטרה בבסיס עטרות, אך הוא לא דיבר אתו מילה על האירוע בכל מהלך הנסיעה. בחקירתו הנגדית גם טען כי רצועת הנשק נקרעה בלולאות שמחברות אותה לנשק.

18. השוטר פריד זנגרי שחקר את הנאשם וגבה הודעה מהשוטר ומהמאבטח העיד כי המאבטח הגיע אליו עם סימני תקיפה כשהוא חבול בצוואר ובפנים מתחת לעין.

19. השוטרת ליאל חדד (ואתורי) שהייתה אחראית במועד האירוע על מצלמות האבטחה במחסום התייחסה למזכר שנרשם על ידה ביום 25.11.12 (זהו התאריך המצוין במסמך, על אף שבדיעבד מתוכנו כי הוא נכתב לאחר מכן). במזכר (4/נ) צוין כי:

בתאריך ה-28/11/12 התבקשתי ע"י חקירות עוטף ירושלים להוציא סרטון ממצלמות האבטחה במחסום חיזמא שבו רואים את אירוע תקיפת שוטר ומאבטח שהתרחש בתאריך ה-27.11.12. עקב הפסקת חשמל שחלה במחסום בתאריך ה-27/11/12 המערכת נכתבה ולא צרבה את הסרט הנ"ל ואת משך אותו יום במחסום. בשל הפסקת החשמל לא ניתן היה לצרוב את הסרטון המבוקש".

לדברי השוטרת חדד, היא לא ראתה את הסרטון, אך טענה כי לא הייתה רושמת את המזכר רק על סמך שמועות ומבלי שביקרה בעצמה במחסום. עם זאת, לעניין קיומה של הפסקת חשמל היא אישרה כי אין היא יודעת זאת מידיעתה האישית וככל הנראה החיילים במחסום עדכנו אותה בכך. לאחר מכן ציינה כי אינה זוכרת אם הייתה במחסום, ושוב - בחקירתה החוזרת - ציינה כי הגיעה למחסום ולא ניתן היה לצרוב את הסרטון. עם זאת, הסרטון תיעד את שארע עד להפסקת החשמל אך היא לא לקחה את הסרטון שישמש כאסמכתא להפסקת החשמל כיוון שהיא לא נתבקשה לעשות זאת. היא הוסיפה כי בהתאם לנוהל במקרה של הפסקת חשמל עליה להגיע למחסום כדי להדליק מחדש את מצלמות האבטחה.

20. אל מול עדויות אלו הנאשם סיפר בעדותו כי הגיע למחסום ברכב בו היו מלבדו 4 עובדים שהיו בדרכם לעבוד בירושלים. השוטר לקח את התעודות והלך לבדוק אותן במסוף בתוך חדר הבידוק. חלף זמן רב והתעודות לא הוחזרו, ואז הוא הגיע לחדר הבידוק - כשהוא לא ידע לומר אם מיוזמתו או על פי קריאה של השוטר - והשוטר אמר לו שהוא מעוכב. הוא שאל את השוטר אם ישנה בעייה כלשהי ובתגובה השוטר התגרה בו. הוא ביקש שישחרר את נוסעי הרכב על מנת שיוכלו להגיע לעבודתם, אך השוטר רק צעק עליו שהוא מעוכב. בשלב זה השוטר התקרב לעברו והתכוון לדחפו עם הגוף על מנת שישב ולא יזוז, והוא בתגובה ניסה למנוע את הדחיפה באמצעות הנפת ידיו לפניו. בתגובה השוטר אמר לו בצעקות שלא יזוז ונכנס בו כדי לדחוף אותו לפינת חדר הבידוק. בשלב זה נכנסו לחדר שומרים נוספים וחיילים וריססו אותו בגז פלפל בתוך החדר, יצאו מהחדר וסגרו את הדלת. הנאשם ציין כי אינו יודע איך הצליח לצאת, אך הוא יצא החוצה והתמוטט. אז, הנוכחים במקום - השוטרים והמאבטחים - שטפו לו את הפנים, טיפלו בו והעלו אותו לרכב ללא אזיקים. הוא ביקש להתפנות לבית החולים והוא אכן נלקח לבית החולים הדסה (8/נ). הנאשם שלל את

הטענה כי ניסה לחטוף את נשקו של השוטר או של המאבטח וטען כי לא תקף מי מהם.

21. בחקירתו הנגדית שלל הנאשם את טענת השוטר כי הוא אמר לו את סיבת העיכוב, וטען כי השוטר רק אמר לו: "אתה מעוכב, אל תזוז ואני אתן לך לסבול". לדבריו, הוא לא היה חב מעצר והראיה כי הוא לא נעצר בהמשך, ועד היום הוא אינו יודע מדוע הוא היה חב מעצר. לצד זאת הוא אישר, כי נוכח דברי השוטר כי הוא יתן לו לסבול, הוא פחד ממנו ורצה לצאת החוצה להיות בנוכחות שוטרים אחרים. לדבריו, המאבטח לא ממש תקף אותו אלא רק דחף אותו. לאחר מכן המאבטחים הפילו אותו לרצפת החדר, ריססו אותו בגז פלפל יצאו החוצה וסגרו את דלת החדר. לדבריו, הוא רוסס על ידי יותר מאדם אחד. כשנדרש לתמונות מהן נתבקש ללמד כי המאבטח נפגע באירוע, ציין הנאשם כי ככל שיש למאבטח סימני שריטה, הדבר יכול היה להיות כתוצאה ממגע אחד המאבטחים או השוטרים שהיו בחדר הבידוק.

דין והכרעה

הראיות שאינן

22. למעשה אפוא, המאשימה ביקשה לסמוך את טענותיה על עדויות השוטר והמאבטח ולהעדיף את גרסתם על גרסת הנאשם. המאשימה לא הצטיידה ולו עם ראיה אחת משלל הראיות שהיה בידה להביא על מנת לתמוך בגרסת השוטר והמאבטח. כך, לא הובאה אסמכתא לטענה כי במסוף אכן הופיע שהנאשם היה חב מעצר. כך לא הובאה אסמכתא לטענה כי רצועת הנשק של המאבטח נקרעה כתוצאה מניסיון החטיפה של הנשק על ידי הנאשם. כך לא הובאה אסמכתא שהייתה הפסקת חשמל במחסום וכפועל יוצא מכך, לא הובאה ראיה המלמדת כי חרף קיומן של מצלמות במחסום, האירוע לא צולם. גם הטענה בדבר חבלות שנגרמו למאבטח לא הוכחה כדבעי.

ויובהר.

23. לפי טענת השוטר, בדיקה במסוף העלתה כי הנאשם חב מעצר ומטעם זה הוא עיכב אותו. מכאן, כי קיים תיעוד המלמד על היותו של הנאשם חב מעצר. משנמנעה המאשימה להציג ראיה, שבוודאי מצויה בחזקתה, שיש בה להעיד על כך שהנאשם אכן היה חב מעצר במועד האירוע והדבר היה מוזן במסוף, המסקנה היא כי הדבר אינו נכון. הדבר גם עולה בקנה אחד עם עדותו של הנאשם כי כלל לא נאמר לו כי הוא מעוכב בשל היותו חב מעצר ועם טענתו, שלא נסתרה, כי עד היום הוא לא נעצר מסיבה כלשהי שאינה פועל יוצא של האירוע נשוא כתב האישום. אכן בעדותו בבית המשפט ציין השוטר כי ביקש מהנאשם להתלוות אליו לחדר הבידוק כי הנאשם נראה "קצת לחוץ", ואולם אין לכך כל תיעוד בזמן אמת. אז, דיווח השוטר כי העיכוב היה בשל היות הנאשם חב מעצר, דבר שכאמור לא הובאה לו כל ראיה.

24. בנסיבות אלו, לא עלה בידי המאשימה להצביע על הצדקה כלשהי לעיכובו של הנאשם בתוך חדר הבידוק. לעיכוב שלא כדין קמה הנאשם זכות להתנגד בהפעלת כוחסביר ומידתי, ומכאן שהתנגדותו לעיכוב ורצונו לצאת מהחדר הייתה מוצדקת (ראו: ע"פ 136/51 פרנקל נ' היועמ"ש, פ"ד (ה'1) 1602 (1951); יעקב קדמי, **עלסדרהדין בפלילים**, חלקראשון (מהדורה מעודכנת, תשס"ח), עמ' 143-146). די בכך כדי לומר כי אין להרשיע את הנאשם בהפרעה לשוטר

במילוי תפקידו ובתקיפת שוטר ועובד ציבור במילוי תפקידם, גם אם הייתי מקבל את גרסת השוטר והמאבטח כי הנאשם תקף אותם. התקיפה, גם לפי דברי השוטר והמאבטח (לבד מהטענה בדבר ניסיון חטיפת הנשק עליה ידובר להלן), לא חרגה מפעולה הנדרשת לשם יציאה מחדר הבידוק אחר שלעיכוב של הנאשם בתוכו לא הייתה כל הצדקה.

25. גם הטענה בדבר קריעת רצועת הנשק של המאבטח לא זכתה לביסוס באמצעות הצגת הרצועה הקרועה ולמצער צילום של הרצועה הקרועה. פעם אחר פעם הוטח בנאשם במהלך חקירתו במשטרה כי הוא קרע את רצועת הנשק של המאבטח. גם השוטר ציין בהודעתו כי הנאשם קרע את רצועת הנשק של המאבטח. ברם, משלא הובאה הראיה לכך, המסקנה היא כי מדובר בטענה חסרת יסוד. אף ב"כ המאשימה בסיכומיו תיקן וציין כי אכן הרצועה לא נקרעה אלא שהתפס שלה השתחרר, דבר שאינו עולה כלל בקנה אחד עם התמונה שצייר השוטר בהודעתו במשטרה ואף בעדותו בבית המשפט.

26. כך גם ביחס לראיה שהובאה כדי לבסס את הטענה שהמאבטח נחבל משריטות ששרט אותו הנאשם בפניו ובצווארו. לא זו בלבד שמהתמונות בשחור לבן שהוצגו לבית המשפט (ת/3) קשה עד בלתי אפשרי לקבוע כי אכן המאבטח נשרט. בוודאי לא בהתייחס לשריטה בצוואר, אלא שבהתאם לכלל הראייה הטובה ביותר היה על המאשימה להגיש את הצילומים המקוריים שכפי שכתב השוטר זנגרי על גבי הצילומים שהוגשו, מקורם במכשיר הפלאפון של החוקר, שם הם היו מצויות כתמונות בצבע. אכן, ניתן להוכיח מסמך באמצעות העתקו, כל עוד לא נתעוררה שאלה כנה לגבי האוטנטיות המקור ממנו נעשה ההעתק, והמגמה היא ליתן לכלל הראייה הטובה ביותר אפיו של כלל שעניינו "משקל ראייתי", אך זאת בתנאי שבנסיבות העניין יהא זה הוגן לקבל את ההעתק כראייה (ראו: ע"א 6205/98 **אונגר נ' עופר**, פ"ד נה(5) 71 (2001)). במקרה זה לא זו בלבד שלא ניתן כל הסבר מדוע לא הוגשו התמונות המקוריות שצולמו בצבע במצלמת מכשיר פלאפון, אלא שסמיכת ממצאים על התמונות שהוגשו בשחור לבן היא קשה מאוד ולא ניתן להבחין בהן האם קיימות שריטות, וודאי לא לעמוד על טיבן והאם הן טריות אם לאו. בנסיבות אלו, הגשתן חלף תמונות צבעוניות מקוריות יש בה כדי לגרום עוול לנאשם ואין מקום לקבלן.

27. ובנוסף. גם הסרטון שצולם במהלך האירוע במצלמת האבטח המותקנת במקום דרך קבע, לא הוגש. אכן, המאשימה טענה כי אין בנמצא סרטון שכזה חרף קיומה של מצלמה במקום בשל הפסקת חשמל שארעה במחסום. ברם, גם טענה זו לא הוכחה. ראשית יש לזכור כי לפי טענת השוטר הוא בדק במסוף שבחדר הבידוק את המידע אודות הנאשם (על אף שהטענה כי הבדיקה העלתה שהנאשם חב מעצר לא הוכחה) ומכאן כי היה זרם חשמל במקום. הסברה כי במקום גנרטור שהפעיל רק את המחשב ולא את המצלמות, נותרה בגדר סברה ואין בה להניח את הדעת. הדעת נותנת כבמקום כמו מחסום כניסה לירושלים, יהיה תיעוד כלשהו של אירוע הפסקת חשמל ביומן אירועים או כיוצ"ב ותיעוד שכזה לא הוצג לבית המשפט. למעשה כל שהיה לשוטרת חדר לומר בעניין זה הוא כי כנראה שחיילי המחסום עדכנו אותה כי הייתה הפסקת חשמל. בכך אין די. אדרבה, היא ציינה כי לפי הנוהל במקרה של הפסקת חשמל עליה להגיע למחסום על מנת לחדש את פעולת המצלמות, ואין ספק כי במקרה זה היא הגיע למחסום לבקשת היחידה החוקרת לשם לקיחת הסרטון ולא לשם חידוש פעולת המצלמות. היא גם לא העידה כי חידשה את פעולת כלל המצלמות. ומכאן המסקנה כי לא הייתה הפסקת חשמל. בוודאי שאין ראייה על כך. כאמור, בחקירתה הנגדית השוטרת חדר גם לא ידעה לומר אם הייתה במחסום אם לאו ורק בחקירתה החוזרת תיקנה ואמרה כי הייתה במחסום ולא ניתן היה לצרוב את הדיסק. היא לא שללה את הטענה כי הסרטון היה יכול לשמש כאסמכתא לקיומה של הפסקת חשמל ואף צייה כי כאשר הגיעה למחסום היא יכולה הייתה לצרוב את הדיסק, אך טענה כי איש לא ביקש ממנה להביא את

הסרטון. בנסיבות אלו, הגם שטענת הסנגור שהמחדל שבאי לקיחת הסרטון והצגתו, ולו כתיעוד לכך שהחשמל כבה בשלב מסוים והמצלמה הפסיקה לצלם, נועד להגן על השוטר והמאבטחים נוכח התנהלותם - הוא מרחיק לכת, די בעובדה כי הסרטון לא נצרב ולא הוצג ובכך שלא הוכחה קיומה של הפסקת חשמל, אדרבה על פניו קשה לקבל שאכן הייתה הפסקת חשמל, כדי להביא למסקנה כי לו היה מוצג הסרטון הוא היה מסייע לנאשם.

28. הנה כי כן, המאשימה בחרה שלא להציג אף אחת מהראיות החפציות שאמורות להיות בידיה בהתאם לעדותו של השוטר (היות הנאשם חב מעצר, רצועה קרועה, תמונות על שריטת במאבטח ואסמכתא על הפסקת חשמל) ולהסתמך רק על עדויותיהם של השוטר והמאבטח. ואולם, אי הצגת הראיות מובילה למסקנה כי הנאשם לא היה חב מעצר, המאבטח לא נשרט בפניו, הרצועה לא נקרעה ולא הייתה הפסקת חשמל, ומכאן, כי אי הצגת הסרטון מובילה למסקנה כי לו היה מוצג הסרטון הוא היה מלמד כי יש אמת בגרסת הנאשם.

שקילת מהימנות עדויות השוטר, המאבטח והנאשם

29. יתרה מזאת. גם איני סבור כי ניתן לסמוך על עדויות השוטר והמאבטח לביסוס הרשעה בפלילים. ויובהר. חוסר האמון שבגרסת השוטר אינה בשל העובדה כי בהליך אחר נקבע כי הוא עצמו הכה אדם שנקלע לאותו מחסום אך בשל היותו עצבני באותו יום. שכן, בעובדה זו כשלעצמה, כי הוא ביצע עבירה פעם אחת, אין כדי לפסול את עדותו באופן קטגורי כפי שטען בצדק ב"כ המאשימה (השוו: ע"פ 566/86 חוסיין נ' **מדינת ישראל**, פ"ד מב(2) 777 (1988); ע"פ 5391/07 **כהן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 31.12.07)); אלא שהעובדה כי הוא העלים במתכוון עובדה זו - כך לפי דבריו שלו, אם בעצת אחרים ואם מיוזמתו - את העובדה כי הכה אדם במחסום בשל היותו עצבני והוא עומד על כך לדיון, ותחת זו הצהיר במפורש כי הוא "משאיר את העצבים בבית" ואינו תוקף סתם, מקשה ליתן אמון בעדותו. קושי נוסף עלה מכך שגם לאחר שהמידע אודות ביצוע העבירה על ידו הוצג בפניו, ביקש השוטר לתלות את התנהגותו העצבנית שהובילה לאלימות בדריכות נוכח הימצאותו של מחבל בגזרה, שעה שאין כל מחלוקת כי הסיבה להיותו של השוטר עצבני באותו אירוע הייתה, לפי דבריו שלו, סיבה אישית. כך בהודעתו מיום 15.03.16 כפי שפורט בפרוטוקול הדיון מיום 28.06.17 (שהתקיים בפני חברי כב' השופט שמואל הרבסט - נ/5), עמ' 47, וכאשר מה שהעלה את חמתו כלפי האדם שתקף באותו אירוע היו דברים שאותו אדם אמר לו (כפי שעולה מהודעתו של השוטר - נ/6 ומהודעת המאבטח באותו אירוע, חוסיין עמאר - נ/7).

30. הקושי בנתינת אמון בעדותו של השוטר מתעצם נוכח הקשיים הרבים שנתגלו בה. כך, למשל, בדו"ח הפעולה (נ/1) שנרשם על ידי השוטר מיד לאחר האירוע הוא ציין כי רק לאחר שבדק במסוף והעלה כי הנאשם חב מעצר הוא הורה לו להיכנס עמו לחדר הבידוק. לעומת זאת, בהודעה שמסר שעה מאוחר יותר (נ/2) כבר ציין כי מתחילה הנאשם ניגש עמו לחדר הבידוק והוא נכח לידו כאשר גילה במסוף שהוא חב מעצר. גרסה זו נשמעה מפיו גם בבית המשפט אלא שכאן כבר נימק את בקשתו מהנאשם להתלוות אליו לחדר הבידוק מלכתחילה מאחר והוא נראה "קצת לחוץ", גרסה שלא נשמעה מפיו קודם לכן. אגב, עדות זו אינה עולה בקנה אחד עם עדותו שלו עצמו לפיה בדרך כלל הוא נכנס לחדר הבידוק עם מאבטח נוסף לפחות ורק במקרה זה הוא נכנס עם הנאשם בלבד מאחר והוא היה חב מעצר והוא לא רצה שהמידע ידלוף החוצה. זאת כשכאמור, מתחילת עדותו עלה כי הוא נכנס עם הנאשם לבד לחדר הבידוק עוד בטרם ידע כי הנאשם חב מעצר.

31. כך, למשל, בהודעה שמסר השוטר אין אזכור לאיומים אלא רק לאמירה: "אם הוא לא יהרוג אותי אלוהים יהרוג אותי". לדברים החמורים שהנאשם אמר לו כפי שנרשם בדו"ח הפעולה: "אני יהרוג אותך בחייאת אלוהים". ו"אם לא אני אקח אותך אז אלוהים יקח אותך", אין זכר בהודעה.

32. כך למשל, בדו"ח הפעולה ציין השוטר כי לאחר שהנאשם ניסה לדחות אותו ולצאת מחדר הבידוק, הוא נאלץ לאפשר ל-3 מאבטחים להיכנס לחדר הבידוק כדי להשתלט על הנאשם. אין בדו"ח כל אזכור לשלב בו רק המאבטח (ברכאת) נכנס לחדר הבידוק. גרסה זו, לפיה תחילה רק המאבטח (ברכאת) נכנס לחדר ושאר המאבטחים הגיעו רק בשלב מאוחר יותר, עלתה לראשונה בהודעה שמסר השוטר שעה לאחר מכן, אחרי שנסע למקום מסירת ההודעה יחד עם המאבטח.

33. לפי האמור בדו"ח הפעולה, רק בשלב זה שעה שבחדר הבידוק היו מלבדו 4 מאבטחים, קם הנאשם מהרצפה, ניסה לחטוף את נשקו של המאבטח, קרע לו את רצועת הנשק. ותוך כדי כך גם שרט אותו. לפי גרסה זו, הנשק נפל על הרצפה ומאבטח אחר הרים אותו. לעומת זאת, בהודעה שמסר שעה מאוחר יותר גרסתו הייתה חמורה הרבה יותר והוא סיפר כי הנשק לא נפל על הרצפה אלא הנאשם אחז בו לאחר שחטפו מהמאבטח ורק לאחר שהם קפצו על הנאשם, אחד המאבטחים הצליח לנתק את הנשק מידי של הנאשם.

34. בשים לב לכל השינויים הללו, יש רגליים לסברה כי הפרזה זו באשר לחטיפת הנשק, ביטוי שהשוטר כלל לא השתמש בו בחקירתו הראשית בבית המשפט, ואף המאשימה לא ייחסה לנאשם בכתב האישום חטיפת נשק ואף לא ניסיון לכך, באה כדי להצדיק את השימוש בגז פלפל בתוך חדר הבידוק הסגור - דבר שגם השוטר הבין שהוא בעייתי (כפי שציין הוא עצמו בתחילת דו"ח הפעולה כי נמנע מלרסס גז פלפל על הנאשם בשל היותו במקום סגור) ולכן שינה גרסתו בבית המשפט וטען כי הם משכו את הנאשם אל מחוץ לחדר הבידוק ושם ריססו אותו, דבר הנשלל מעובדות כתב האישום, מעדות המאבטח ומדו"ח הפעולה שרשם השוטר עצמו, שם ציין כי ביקש מהמאבטחים לצאת על מנת שיוכל להשתמש בגז בתוך החדר - ודבר תמוה כשלעצמו, למשוך את הנאשם למקום בו ניתן יהיה להשתמש כנגדו בגז פלפל, שעה שבמקום ישנם שוטר ו-4 מאבטחים שיכולים להשתלט עליו.

35. גם על עדותו של המאבטח לא ניתן לסמוך באופן שיהיה בה די לביסוס הרשעה בפלילים. ראשית, המאבטח לא זכר דבר במסגרת עדותו אודות האירוע. גם לאחר ששב ועיין בהודעה שמסר הוא לא נזכר, וידע אך לספר מתוך מה שקרא (עמ' 8 לפרוטוקול, שורה 32 ועמ' 9, שורה 14). באופן מפתיע הדבר היחיד שנחרט בזיכרונו, והוא יכול היה לומר שהוא זוכר בוודאות גם כיום, היא העובדה שבמהלך נסיעתו עם השוטר מיד אחר האירוע למסור הודעה אודות האירוע, הם לא שוחחו ביניהם דבר אודות האירוע.

36. כאמור, לא ניתן לסמוך על הצילומים שהוגשו כראייה לחבלות שנגרמו למאבטח, ובנסיבות אלו קשה לסמוך על עדותו של השוטר זנגרי שחקר את המאבטח כי המאבטח הגיע אליו חבול בצוואר ובפנים מתחת לעין בלבד. ואולם, גם אם אסמוך על עדות זו, אין בכך כדי ללמד כי הנאשם הוא שעשה זאת, ואפשר שהדבר נגרם לא מידי של הנאשם תוך כדי המאבק של 3-4 מאבטחים והשוטר עם הנאשם בחדר הבידוק הקטן בגודל של כ-4 מ"ר, שספק עד כמה הוא יכול היה להכיל את כולם. גם אם השריטות נגרמו מהנאשם, כאמור, אני סבור כי לנאשם הייתה זכות להתנגד לעיכובו,

התנגדותו הייתה סבירה ומידתית כשהוא אך ביקש לצאת מהחדר בו למעשה, לא אך עוכב, אלא אף נעצר, ללא סיבה, אף אם אלו תוצאות מעשיו.

37. כאן גם המקום להעיר כי לא ניתן כל הסבר מדוע לא הובאו כל אותם מאבטחים אשר לפי הטענה היו עדי ראיה של ממש לתקיפת המאבטח. גם בעניין זה בהתאם להלכה הפסוקה, חזקה שלו היו מתייצבים לעדות, עדותם הייתה מסייעת לנאשם דווקא.

38. לעומת זאת, לא מצאתי כי גרסתו של הנאשם לוותה בקשיים. עדותו תאמה את הודעתו הארוכה במשטרה, אשר גם בה הוא שמר על גרסה אחת עקבית ויציבה. איני סבור כי העובדה שהוא לא זכר מי מהנוכחים בחדר הבידוק היה זה שריסס עליו את גז הפלפל יש בה ללמד על חוסר מהימנות. אך טבעי הוא כי הנאשם לא יזכור זאת. אדרבה, ההתרשמות הייתה כי הנאשם אינו מנסה להשלים דברים אותם לא ידע. הוא לא ניסה להפריז בחומרת התנהלותו של השוטר ושאר הנוכחים ולא תאר אלימות קשה כנגדו, אף שהייתה לו תחושה קשה כבר מתחילת האירוע שעה שהשוטר ניסים, כך לפי טענת הנאשם, אמר לו שהוא ייתן לו לסבול ולבכות. בהערת אגב יצוין כי התנהגות הנאשם בחקירה, שעה שהוא דורש מהחוקר פעם אחר פעם, אף בצעקות, לדעת מה היה לשוטר ניסים כנגדו והאם הוא הכיר אותו (ראו למשל עמ' 11 לתמלול ההודעה), מחזקת את גרסתו כי הוא אכן התרשם בזמן אמת מכך שהשוטר פעל כנגדו באופן אישי. הנאשם גם לא ניסה ליפות את התנהגותו שלו ואישר כי ייתכן שהוא הדף את השוטר בידיו שעה שהוא התקרב אליו. ב"כ המאשימה ביקש לייחס לנאשם מניע לביצוע התקיפה - רצון להגיע מהר לעבודה. ברם, יש צדק בטענת הסנגור כי הרעיון לנסות לתקוף את השוטר והמאבטח בנוכחות 3 מאבטחים נוספים הוא משולל הגיון, וכל בר דעת מבין כי מעשים מעין אלו לא יסייעו בידו, בוודאי כאשר מפתחות הרכב והתעודות מצויות בידי השוטר והמחסום מלא באנשי בטחון ואבטחה.

בשים לב לכל האמור, איני סבור כי ניתן לסמוך על עדויותיהם של השוטר והמאבטח בדבר מעשיו של הנאשם ולבסס עליהם הרשעה, וודאי לא נוכח אי הצגת הראיות הרבות שפורטו לעיל לתמיכה בעדויות אלו.

אני מזכה, אפוא, את הנאשם מהעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ח, 05 דצמבר 2017, במעמד המתייצבים.